

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SLAVU, OVIDIU

Jurnalul unui șomer microbist: Povestea Cupei Mondiale 2010 / Ovidiu

Slavu, - Padea: Sport-Turism, 2020

ISBN 978-606-94150-3-0

821.135.1

librarie.net

Distribuție exclusivă
www.LIBRARIE.net
e-mail: info@librarie.net
Telefon: 0351/139.915

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Sport-Turism.

Toate cărțile Editurii Sport-Turism sunt dedicate iubitului nostru fiu - Mateiaș
și nepoțelei noastre iubite - Ingrid.

Ovidiu Slavu

JURNALUL UNUI ȘOMER MICROBIST

Povestea Cupei Mondiale 2010

EDITURA SPORT-TURISM
PADEA, 2020

ACTORII

Să intre în scenă actorii. Pentru istorie, grupele:

Grupa A Africa de Sud Mexic Uruguay Franța	Grupa B Argentina Nigeria Coreea de Sud Grecia	Grupa C Anglia SUA Algeria Slovenia	Grupa D Germania Australia Serbia Ghana
Grupa E Olanda Danemarca Japonia Camerun	Grupa F Italia Paraguay Noua Zeelandă Slovacia	Grupa G Brazilia Coreea de Nord Coasta de Fildeș Portugalia	Grupa H Spania Elveția Honduras Chile

Mă bucură faptul că sunt prezente toate cele 7 câștigătoare ale Cupei Mondiale. Ar fi sărac un turnir fără cei mai faimoși cavaleri. Favoritele mele sunt 5: Brazilia, Argentina, Anglia, Germania și Spania. Nu cred în africani, deocamdată. Câteva vorbe despre fiecare:

Franța

Văd echipa Franței în stare să comită iar pocinogul de a nu ieși din grupe, ca acum 8 ani. Domenech pare obosit de atâtea critici. De altfel, el va preda timona după turneul final. Parcă îl văd pe Schon, la Cupa Mondială din Argentina, numărând zilele care îl despărteau de peluza din fața casei. Tare îi lipsește lui Domenech, Zidane și cei 4 ani pe care ar trebui să-i scadă din vârsta lui Henry. Dar cine știe? Poate Ribery și Gourcuff o să joace cum au făcut-o cu noi la Constanța, când șutul lui Yoan a plutit ca o frunză și l-a amețit pe Lobonț. Adevărata echipă a Franței rămâne cea a lui Platini, Giresse, Six, Rocheteau. Au cucerit un titlu european, iar la Mondiale, au avut neșansa să dea

de două ori peste un Panzer mai bun.

Pentru aceste glorioase amintiri, am hotărât să-l urmăresc pe Valbuena, golgeterul lui Marseille. Numele lui pare desprins din acea echipă, pomenită mai sus, dar îl mai recomandă și specialiștii. Deocamdată nu știu dacă merge în Africa de Sud, căci papa Domenech nu și-a finalizat lista.

Așadar Franța: merge în optimi.

Mexic

Deși de două ori în primele 8 echipe ale lumii, Mexicul mi-a rămas în minte pentru golurile superbe marcate Bulgariei în optimea din 1986 și pentru recordmanul portar Carbajal. În rest nimic, decât că mă aștept mereu ca din zona aceea, ei să se califice la turneul final. Ah, da, mai mi-aduc aminte că i-au chinuit pe italieni acum 8 ani, tot cu Aguirre antrenor, dar și acum 16 ani, în grupa aceea ciudată de la World Cup 1994, unde toate echipele au terminat cu 4 puncte. Agențiile de știri insistă cu Javier Hernandez care va deveni jucătorul lui Manchester United de la 1 iulie, sau cu regimul vedetei Cuahatemoc Blanco, care bea și fumează în vestiar, spre disperarea colegilor. Hotărât lucru, Aguirre n-are viața ușoară...

Mexic: trece de grupe.

Uruguay

Anul acesta a venit timpul ca în ghetele lui Forlan și Abreu să joace și Schiaffino și Ghigia, care au îndoliat Rio de Janeiro acum 60 de ani, pe Maracana. Sau Cea și Iriarte, primii campioni mondiali, la ediția din 1930. Tradiția este un element puternic și mă aștept ca Tabarez să sufle în pânza corăbiei sale cu acest vânt de istorie. Tabarez care se întoarce după 20 de ani la națională, între timp trecând și pe la marele Milan al lui Berlusconi. Aștept Uruguay-ul să joace pe măsura istoriei sale. Sau cel puțin Luis Suarez pe măsura numelui său celebru.

Uruguay: pleacă acasă, la mare luptă.

Africa de Sud

Prezența Africii de Sud în această grupă o face extrem de interesantă, căci acasă te ajută și munții. Citind lotul remarc „sonoritatea” echipelor de unde provin jucătorii: Mamelodi Sundowns, Orlando Pirates sau Kaizer Chiefs. Poate că totuși în urma lor n-o să rămână doar vuvuzela, portavocea aceea de un metru, cu care se imită sunetul elefanților. Spun asta și pentru că, de fapt, vedeta Africii de Sud este... globe-trotterul Parreira, antrenorul prezent la a 6-a Cupă Mondială cu a 5-a echipă națională (cred că te-a depășit, Bora Milutinovici!), fostul antrenor de fitness al Braziliei, dar și conducător de trei ori al Seleçao, victorios în 1994, pe tărâm american.

Africa de Sud: rămâne acasă.

Argentina

Indiferent ce se va întâmpla, Argentina 2010 va rămâne în inimile iubitorilor de fotbal. De ce? Simplu. Pentru că, întâi de toate, ea ne va mai spune o poveste cu Maradona, geniul nebun, eroul de care nu te saturi, care încearcă acum să cucerească și ca antrenor trofeul suprem (Dunga de la brazilieni e în aceeași postură). Diego Armando, butoișul atomic, prezent ca jucător la 4 turnee finale (Menotti l-a considerat prea crud în 1978), cel a cărui viață a balansat mereu între cele două goluri ale sale din meciul cu Anglia din 1986. Dorul de Maradona ne va face să-i urmărim cu atâta speranță pe Messi și Aguero, pe Milito, regele Europei, sau pe El Loco Tevez. Deocamdată Maradona uimește cu selecția: Cambiasso și Zanetti în afara lotului. Reporterii îl urmăresc la tot pasul: ba că a avut pretenții exagerate legate de WC-uri, pe care le-ar vrea de lux, ba că a călcat cu mașina un ziarist pe picior, reproșându-i în stil propriu: „Ești nebun? De ce ai băgat piciorul sub roată?”. Dieguito le va răspunde pe teren tutu-ror; ce frumos ar fi să între și el puțin la joc, în stil Iordănescu la Sevilla. Numai că Maradona are aproape 50 de ani și barba-i albă îl face să semene cu unul din revoluționarii amicalui său Fidel.

Oricum Maradona nu se va schimba niciodată, chiar dacă Van Gaal nu-i acordă credit: „Maradona? Poate că Argentina are cei mai buni jucători din lume, dar eu consider că la fel de important pentru o echipă este să aibă și un antrenor bun.” În fine, vom vedea. Un singur amănunt în plus: directorul tehnic al lotului este „năsosul” Carlos Bilardo, antrenorul cu care Argentina a câștigat în 1986 și a venit pe doi în 1990.

Argentina: sigur în optimi.

Nigeria

Nigeria îmi apare drept cea mai îndreptățită să ducă trena Africii. Vorbesc în acest sens comportările ei la turneele finale, titlul olimpic din 1996, prezența la vârf în turneele de juniori. Nwanko Kanu, Yakubu și ceilalți ar trebui să se simtă ca acasă sub soarele Africii de Sud, ca și celelalte cinci echipe africane. Un plus pe care mizez.

Deci Nigeria în optimi sau acasă.

Grecia

Să fiu sincer mă interesează cel mai mult Pantelis Kapetanos. Încă nu știu sigur dacă Rehhagel îl va lua în lot, deși apare neoficial între cei 23. Vreau să-l văd cum evoluează în tricoul alb, după ce mă obișnuisem cu el în roș-albastrul Stelei sau în galbenul de deplasare (urâtă culoare pentru Steaua). Dincolo de asta, să nu uităm ca trupa lui Rehhagel a dat lovitură în 2004 în stilul Mourinho 2010 sau că Ucraina nu înțelege nici azi cum a pierdut calificarea după 0-0 la Atena. Rehhagel este cel care a disciplinat fantastic fotbalistul grec, mai boem de felul său, Rehhagel cel care ne-a rușinat Bacăul lui Sechelariu acum aproape 20 de ani într-o dublă manșă din Cupa Cupelor cu un 6-0 și 5-0 chiar în România, de-îi ieșise pe nas fotbalul caraghiosului fost mecanic auto.

Grecia: acasă sau în optimi.

Coreea de Sud

Ca unul care am crescut cu capodoperele lui Walt Disney, nu pot să înțeleg și pace desenele animate japoneze. Nu rimează. Ca fotbalul jucat de Extremul Orient. De fotbaliștii mici și iuți, cu trasee computerizate. Probabil că așa va fi și acum: sud-coreenii o să alerge mult și iute până când o să ia gol și o să cadă lați. Stau și mă gândesc că o cupă mondială cu 32 de echipe e totuși prea mult – sper să nu apuc ziua când farsorul Blatter ne va aduce un turneu final cu 96 de echipe.

Coreea de Sud: merge acasă.

Anglia

Mă întreb ce i-a lipsit Angliei în 44 de ani ca să repete succesul din 1966? Când au fost cei doi Bobby (Moore și Charlton), norocul s-a așezat pe umerii lui Franz Beckenbauer și Gerd Müller. Când s-au retras, a lipsit stropul de magie deși au încercat Waddle, Platt, Gascoigne, Barnes sau Lineker să-l aducă. Așadar un Harry Potter în linia de mijloc. Se va înscrie acum cineva? Mai degrabă pragmatismul lui Capello se va baza pe forța duo-ului Lampard-Gerrard și pe tractorașul Rooney.

Anglia: în optimi.

Algeria

Algeria, marea învinsă a conspirației austro-germane din 1982, n-a mai produs nimic notabil de atunci. Remarcabil faptul că a eliminat campioana en-titre a Africii, Egiptul, după trei meciuri, din care unul de baraj, ca Ungaria cu ai noștri în 1972, dar cam atât. Hotărât lucru, creșterea numărului de echipe la turneul final de la 16 la 32 în 20 de ani (1978-1998), după aproape 50 de ani cu numărul optim de 16, n-a fost în folosul calității. Un turneu final ar trebui să fie totuși unul al elitelor.

Algeria: pleacă acasă.

SUA

Americanii au parcurs un drum fantastic într-un sport pe care-l denumesc soccer. Fotbalul lor e altul. O mare națiune sportivă încercă să ajungă în vârf și la fotbal. Adevărul e că pe yankei îi văd cei mai capabili să ardă etapele și să salte spectaculos pe coama valului spre topul mondial. Furia spargerii regulilor închistate ale lumii vechi, pe care au arătat-o întemeietorii celor 13 colonii a dus la nașterea lui American dream, pentru care locul doi nu există. Vom vedea luptă pură la americani, după chipul și asemănarea unuia din cei mai cunoscuți jucători ai lor, „milanezul” Oguchi Onyewu, starul cu figură de urmaș al lui Kunta Kinte.

SUA: trece de grupe.

Slovenia

La sloveni vedeta este echipa. O spun și ei, prin glasul lui Robert Koren, mijlocașul lui West Bromwich Albion: „Zahovici era marele nostru star, singurul, în 2002, dar erau mari probleme la echipă. Acum e diferit, n-avem nume mari, dar ne unește spiritul echipei.” Aș zice că mai era și Osterc, pane Koren, uriașul ăla cu mers legănat, care a trimis acea bombardă neverosimilă care a explodat sub nasul lui Stelea, în meciul de la Ljubljana...

Slovenia este o țară cu oameni foarte muncitori și iubitori de frumos. Acum câțiva ani, autoritățile au vrut să schimbe programul de muncă al instituțiilor de la 8 la 16 în occidentalul nine to five. Oamenii au spus ca acceptă, dar de la 7 la 15, adică să plece mai devreme acasă, nu mai târziu. Pentru că ei de fapt vor să mai câștige timp să lucreze în propria grădină, în țara caselor cu ghirlande de flori crescând pe pereții exteriori ca în Jack și vrejul de fasole.

Acum aproape 9 ani eram la un restaurant, la o cină de afaceri cu doi sloveni și mulți români. Era înaintea barajului nostru cu Slovenia pentru turneul final din 2002. Bineînțeles că s-a vorbit și despre fotbal, despre confruntarea ce avea să vină. Noi,

românii, nu dădeam nicio șansă necunoscutei echipe slovene. Dar printre râsetele și zgomotele noastre superioare, unul dintre sloveni, răsând și el, ne-a spus: „O să ne calificăm noi pentru că suntem foarte muncitori.” După meciul retur aveam să-mi aduc aminte de vorbele lui. Slovenii ne lăsaseră cu ochii în soare. Cam așa cum i-au lăsat și pe ruși anul trecut, suflându-le calificarea. Cu toate astea, turneul final este mai mult decât dârzenie.

Așa că Slovenia merge acasă.

Germania

Știu aproape toate zicalele: că fotbalul e un joc 11 la 11 în care câștigă mereu nemții, că pe ei i-ai bătut numai când îi vezi în autocar și așa mai departe, dar adevărul e că ne-am obișnuit cu fantasticul lor randament, cu știința de a se plasa mereu în plutonul fruntaș. Da, Germania e ca invitatul la petrecere care atrage mânia bărbaților pentru că toată partea feminină suspină după el. Întrebarea mea e cine va fi servantul și cine puncheur-ul care să pună în practică schemele simple și eficiente din fotbalul lor aspru ca Marea Nordului la Hamburg. Să fie Schweinsteiger, alimentându-i pe Podolski, Klose, Cacau sau Gomez? Sau turcul naturalizat Ozil în tandem cu Müller, cel ușor derutat în finala UCL? Doar „pictorul” Löw o știe. Prin „bunăvoința” unui vecin, aud în fiecare zi, prin pereți, imnul Germaniei, cam la aceeași oră din zi, pe la prânz. Formidabilă armă psihologică. Dacă le va pune în continuu *Deutschland über alles* fotbaliștilor săi, Löw a găsit rețeta.

Germania: trece în marș de grupe.

Serbia

După ce-a pierdut atâția jucători talentați în urma dezmembrării fostei Iugoslavii, sârbii s-au adunat și au izbit cu forță. Din păcate, valul lor distrugător ne-a măturat și pe noi. Simt în această echipă o mare energie latentă care stă să izbucnească la turneul final. Stankovici a făcut pregătirea cu Mourinho la

Inter, iar profesorul Antici pare să fi găsit alchimia succesului. Totul e să nu-l scoată din teren pe cel mai bun jucător, cum i-a făcut lui Hagi la Real Madrid, când „albi” au pierdut un titlu în ultima etapă.

Serbia: se califică.

Ghana

Ghanezii au primit o lovitură înainte de turneul final: și-au pierdut starul, pe Essien. Bine, adevărata lovitură este plasarea lor în grupa cu Serbia și Germania, două echipe prea tari pentru africani. Deși aproape tot lotul este format din jucători care evoluează în Europa (Muntari – Inter, Ayew – Marseille, Adiyiah - Milan), Ghana nu pare să dispună de forța de a urni carul sârbo-german.

Ghana: nu se califică.

Australia

Australienii au fost primii sosiți în Africa de Sud. Probabil ca să se bucure de sejur, căci vor pleca printre primii. Harry Kewell a îmbătrânit în asprele confruntări din Premiership și a plecat după aurul seraiului, la Istanbul. Probabil că mintea îi stă la cadâne. Iar Schwartzner, portarul, se întinde și în somn după mingea aia blestemată, pe care Forlan a trimis-o ca la biliard în minutul 116 al finalei Atletico Madrid – Fulham.

Australia: pleacă acasă.

Olanda

Pe olandezi îi aștept de pe vremea lui Cruyff. De focurile bengale din '74 - '78 Olanda a fost aproape în 1998, într-o semifinală fantastică cu Brazilia, când cele două echipe s-au prins într-o luptă dreaptă ca-n basmele românești. Ambele teamuri aveau să piardă ulterior finalele: Brazilia cu Franța, iar Olanda, consolarea cu Croația. Acum 4 ani, Olanda a cedat în fața Portugaliei în sferturi și pare mai aproape de dezamăgirea din 1990

decât de echipa ce ne-a dăruit fotbalul total. În Italia, acum 20 de ani, campioana europeană en titre a plecat acasă fără niciun meci câștigat! Și cel mult îi aștepta Hagi în optimi pe Gullit, Van Basten și Rijkaard, ca să răzbune umiliința Stelei de la Barcelona, cu un an înainte... Adică batavii vor lăsa Danemarca și Camerun să meargă mai departe, cu Van Persie, Sneijder și Kuyt căzând pe altarul unui zeu care macină infernal în ritmul a 60-70 de meciuri pe sezon. Sau poate Olanda va uimi din nou, ca antrenorul ei pe care nu știam de unde să-l iau până să află că a câștigat Cupa UEFA cu Feyenoord în 2002 și că este socrul lui Van Bommel (să nu-l faci pe tata de răs, Mark!).

Olanda: merge în optimi.

Danemarca

Mi-au rămas în amintire două momente memorabile: echipa fantastică a lui Preben Elkjaer Larsen, uriașul vânturând apărările adverse în stilul unui Cămătaru mai puternic și mai tehnic, a lui Lerby și a lui Morten Olsen, antrenorul de acum. Acea echipă frumoasă, pe care numai entuziasmul prea mare a făcut-o să ardă intens, sfârșind de două ori sub sabia toreadorului spaniol, ca un taur înjunghiat de prea mulți banderillos. Și finala lui Euro '92, Danemarca-Germania, văzută într-o cameră de cămin studentesc, alături de alți 10 colegi, dintre care numai unul ținea cu Germania și restul cu Dinamarca (ce-a mai pățimit săracul!). Pentru toate aceste amintiri aș vrea ca Jon Dahl Tomasson și Bendtner să împingă valul viking cât mai departe.

Danemarca: se califică.

Japonia

Cu metodă americană, japonezii au început popularizarea fotbalului înaintea yankeilor, în ciuda experimentului Cosmos New York. Aici s-au retras Zico („Pele alb”), Rivaldo sau chiar Dunga. Apoi, japonezii organizează an de an Cupa Intercontinentală, devenită în vremea din urmă un mic turneu. Cu toate

astea, rezultatele lor sunt mai slabe decât ale americanilor. Nu-i văd nici anul acesta capabili să producă surpriza: fotbalul încă n-a cucerit de tot ultimul său teritoriu virgin. Probabil că la meciurile Japoniei momentele publicitare vor invada mai des ecranul, fără ca nimeni să protesteze.

Japonia: merge acasă.

Camerun

Camerunul a făcut un Mondial excelent în 1990 în Italia, când ne-a învins și pe noi (unde erai, Andone?). Asta după ce se remarcase și în Spania '82, terminând neînvingă într-o grupă cu Italia, Polonia și Peru. Elementul de legătură a fost matusalemicul Roger Milla, dribleurul de abanos cu vârstă incertă. Camerun poate da lovitură. Când îl ai în echipă pe Eto'o, pe care Mourinho l-a disciplinat extraordinar, supunând un temperament capricios și transformând regele în soldat, e mult, foarte mult. N-am mai văzut în ultimul timp priviri așa flămânde de performanță, cum le aveau jucătorii Interului în semifinala cu Barcelona. Printre ei și Samuel Eto'o, jucătorul în stare să amenințe cu retragerea pentru că a fost criticat de Milla, dar și nebunul capabil să plătească biletele suporterilor Mallorcăi (echipa unde jucase), la o finală de Cupa Spaniei.

Camerun: merge acasă sau dă lovitură în dauna Olandei.

Italia

Între marșul din Aida și tunbelele lui Roberto Beningni, Italia încheie în ea o istorie întreagă. Și în fotbal istoria începe cu squadra lui Piola, care a reușit dubla în '34-'38 (prima ediție, cea din Uruguay 1930, a fost cu prea multe forfait-uri) și se termină cu explozia de bucurie a lui Fabio Cannavaro, ridicând în brațe trofeul, pe stadionul din Berlin. Fabio cel fără angajament (ca și mine). Italia va fi mereu aventura pură, o Caterina de' Medici a fotbalului mondial, cu care nu știi niciodată pe ce picior dansezi. Când nu erau favoriți au răsturnat calculele hârtiei, când toți îi